

Skaitymai

Nr. 3 (9)

Augsburgas, 1946 m.

sausio mėn. 19 d.

II metai

V. Kudirka

Vilkas ir erukas

Erukas, ištrokęs syki vieną,
Nubėgo gerai pas upelį,
O plynia atnešė tą dieną
vien pilkąjį vilkelį.

Vilkas, vos išvydo tik eruką,
Padrytė prie jo ir jau aplinkai suką.
Bet, laikydams parodyti, kod daręs
feisingai,
Baudžias tikrai kalbas, surinko
baisingai:

— Tu, diege prokelklasis!
K kur drąsumas lasis
Su muzina suolia čia vandenį man
teršit?
Aš galvą kiekvienam nufauksiu,
Kas tik norės man ką paveržti!
Ir su lavim ilgi nelauksiu!

— Jei man šviesiausias vilkas duotų
tik drąsumo
lėkėklį mano nekaltumui,
Tai pripažintau, kad nuo jo šviesybės
svandeniai per šimtą žingsnių at
stovėjau

Ir iš feisybės
Jau garino sudrumsti niekai
negalėjau.

— Na, ar tai aš meluoju? Tu, slėkiokl!
Kaip išdrįso išbliauti kalbą tokią?
Eel... dabar atsmena gerai, vyratik:
Juk užpernai išplodai tu mane truputį
ir, pamenu, tur būt, neš šioje pat
vieči,

— Dar užpernai manęs nebuvo nė
ant svieto.
— Tai tavo brolis tad mane iškolio.
— Aš nežinau nė vieno brolio.
— Na, tai kas nors iš tavo giminės!
Man pikto geidžia šunes, piemens ir
visi jės,
O tavo giminė tai persekioja įsigijus.
Na, mano prieštinkai mane pauniešit
O tu už jų kaltes man užmokėsi.

— O aš kuo kalbas?
— Ar dar netylėsi?
Nubodo man klausyti lavęsi!
Jau kalbas tu dėl to, kad mane valgyti
spiria. —

Ir tuo eruką, į dantis pagavęs,
Nusinėšė pietums į tomsią girią.

Dasaulį dedasi taip pat: prieš tvirtą
Silpnam visur visad kalba būl skarla.

Vincas Kudirka (1858—1899)

Gimė Vilkaviškio apskr. Paežerių
kaime, ūkiainko šeimoje. Mokėsi
Marijampolės gimnazijoje, buvo me-
tas ir Seinų kunigų seminarijoje. Me-
diciną baigė Varšuvoje. Iš paviršiaus
truputį aplenkiojo, bet nuo „Aušros“
Nr. 1 susiprato ir pasiryto dšigubai
afidirbi tėvynei. Gyveno Solikose ir
Naumieslyje, čia ir mirė (džitova). Re-
dagavo „Varpą“, iame pasizymėjo
publicistikos straipsniais („Tėvynės
Varpai“). Rašė poeziją — apie tėvyne,
idealią pozityvumą, valstiečio buiį ir
kt. Epinėse sąlyrose paliopė sveitums
valdininkus, sriandusius Lietuvą.
Išvertė į liet. k. „Koiną“, „Vilių Telį“,
„Orleano Mergelę“, M. Radzevičiūtes
„Dilkos dulkią“ ir kt.

V. Kudirka

Žvirbliai ir kaliause

Sulorė žvirbliai pasimylėt karlą.
O kad lyg gada lauzyt žodį tarla,
Išleikė palkos grūdų pocietoki.
Atrado dirvą, kviečių kelios lysės
ir, kuris buvo lyg labiau išdrįsęs,
Soko prie darbo, varputes lesiogi.

Stoi vienas žvirblis pamatė luo tarpą
Kažin ką juodą slyriai viršum varpų
ir, išsigandęs, čir čir čirli suriko.
Žvirbliai, išgirde, kad ją draugas rėkia,
Nelaukdami, luoj į krūvą sulėgę,
„Kas čia yr, — klausia, — kas čia
alstiki?“

Žvirbliuks parodė — taip, tikra feisybė:
Kviečiuose niokso bauginą baisybė.
Lyg bėgį paukštis: turi sparnus,
suapą...
Lyg lėkį laikos... Kas per daiktas
bėgų?

„Kad į nelaimę iš mės kas nekliūgal“
Snekasi žvirbliai, vos gaudami kvapą.

— Vyratik ar žinot? tai tikras erelisl
Aš iš pažįstul — tarė viens žvirblieklis.
— Lėkime iš čia, kol dar sveikas
sparnas!
— Nefesio, brolii sakau, kad pelėdai
— Ir nuo jos bėkim, nes ir ta mus edai
— Tai vanags, vyratik — Ne, ne, ne,
tai varnas!

Dar bailių žvirblių balsai nenufido,
Tuo tarpą vėjos lyg tyčia paklio
ir sujudino kviečiuose baisybę.
Žvirbliai varguoliai per valandą ūmą,
Tarytum žuile, sulindo į krūmą,
Ulimirę kviečius ir varpą gausybą.

Mat, žvirbliai, žodžių bauginų
palkauso,
Arčiau nebando pažinti baisybės,
Paliko kviečius... Na, o iš feisybės
Kviečiuos būl rėdą tik seną koliausę.